

N. ΣΟΥΤ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

10 Όδus Προαστίου, αμ. 10

Δι' συνδρομῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κταίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσῶν,
παιδονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Πανῶ — Μαξίμου Βιλλέ: ΑΠΙΣΤΟΣ! — Ἀλεξάνδρος Παπαδοπού-
λου: ΑΣΧΗΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, διήγημα.

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ
παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν
ἐγκαιρῶς τὴν νέαν διεύθυνσιν των.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Διεκόπη φοβηθεὶς μήπως ἡ αὐθαδεΐα
του διεγείρῃ τὴν ὀργὴν τῆς νεάνιδος·
μετὰ μικρὰν δὲ σιγὴν προσέθηκεν:

— Ὅπως τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν Ἀ-
γνήν, ὅπως ἕνα ἀγγελὸν εἰρήνης καὶ ἀγα-
θότητος.

— Ἀληθῶς; ἠρώτησεν ἡ Καικιλία,
συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τοῦ Κορεντί-
νου.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου! ἀπήντησεν
οὗτος προσκλίνων καὶ θέτων τὴν χεῖρα
ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Λοιπόν! εἶπεν ἡ Καικιλία, καὶ
ἐγὼ ἐπίσης θὰ σ' ἀγαπῶ, Κορεντίνε, σοὶ
τὸ ὁμύω. Καὶ ἤδη, προσέθηκε, σὲ ἀφί-
νω. Θ' ἀναζητήσω εἰς τὸ δάσος δύο ἱπ-
πότες, τοὺς ὁποίους ἀπώλεσα καθ' ὁδόν.

— Αὐτοὶ εἶναι εὐτυχεῖς, εἶπε μετὰ πι-
κρίας ὁ Κερανδάλ, διότι ἔχουν τὸ δικαί-
ωμα νὰ σὰς ἀκολουθῶσι, νὰ σὰς βλέπωσι,
νὰ σὰς ὁμιλῶσι.

— Καὶ τί τοῖς χρησιμεύει αὐτὸ τὸ
προνόμιον; Ὡς βλέπεις, δὲν ἐπωφελοῦν-
ται αὐτοῦ.

— Ἐπειτα εἶναι ἐκατομμυριοῦχοι καὶ
ὄρατοι. Ὡ! εἶναι πολὺ εὐτυχεῖς!

— Διατί;

— Αὐτὸς ὁ κόμης δ' Ἀμβρᾶς δὲν θὰ
σὰς νυμφευθῇ;

— Ἀληθῶς, ἡ μήτηρ μου τὸ θέλει.

— Καὶ σεῖς;

Ἡ Καικιλία προσήλωσε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς εἰς τοὺς τοῦ Κορεντίνου.

— Ἐγώ, εἶπε, δὲν ἀπεφάσισα. Ὁ γά-
μος εἶναι σοβαρὰ ὑπόθεσις καὶ θὰ σκεφθῶ.
Ἄλλ' ἔσο ἡσυχος, Κορεντίνε, δὲν θὰ μὲ
δεδεῶσῃ οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε ἡ εὐγέν-
εια. Θὰ νυμφευθῶ μόνον τὸν ἄνδρα, τὸν
ὁποῖον θ' ἀγαπήσω.

Ἐτόνισεν ἐκάστην τῶν τελευταίων
τούτων λέξεων. Ἡ φυσιογνωμία τῆς κα-
τέστη πρὸς στιγμὴν σοβαρὰ, ἀνέλαθεν ὁ-
μως παρευθὺς τὴν χαρίεσσαν αὐτῆς ἔκ-
φρασιν.

— Λοιπόν, εἶπε, δὲν σ' ἀποχαιρετῶ.
Ἐξιδελέ μου! θὰ ἐπανιδωθῶμεν. Θὰ ἐπα-
νέλθῃς μὴ λησμονεῖς τὴν Μαγευμένην
Πέτραν. Ὁρκίσθης εἰς τὴν τιμὴν σου.
Θὰ ιδωθῶμεν πάλιν.

Καὶ ἐχαίρετίσεν αὐτὸν θέσασα ἕνα τῶν
δακτύλων ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Ἀπῆλ-
θεν εἰτα καλπάζουσα διὰ τῶν πέριξ πο-
λοπλόκων ἀτραπῶν.

ΚΑ'

Τί ἀγαπῶσιν αἱ νεάνιδες

Ὁ λοχαγὸς δ' Ἐστρέλ εἶχεν ἐγερθεῖ
μετὰ Μακιαβελικῶν σχεδίων. Ἐστρίψε
τὸν ξανθὸν μύστακά του μετὰ πολλῆς
προσοχῆς, καὶ ἐνεδύθη τὴν μικρὰν αὐτοῦ
κομψὴν στολὴν.

Ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἐνὸς τῶν ὠραι-
τέρων τῆς μαρκησίας, εἶχε τὸ ὕψος νικη-
τοῦ, καταφανὲς ἐκ πρώτης ὄψεως.

Βεβαίως ἦν θριαμβεύων στρατιωτικὸς
ὁ δ' Ἐστρέλ, οὐδαμῶς δὲ ἡγνῶει τοῦτο.

Ὁ τὴν προτεραιάν περίπατος αὐτοῦ εἰς
Πενοὲ ἦν δι' αὐτὸν σωματικὸς.

Οὐδὲν θὰ ὑπελείπετο αὐτῷ, ὅπως εὐ-
χαρίστως διέλθῃ τὸν μῆνα τῆς ἀδείας του,
καθ' ὃν θὰ διέμενεν εἰς Σαιν Ζιλδὰς.

Ἐξαισία θῆρα, τράπεζα πλουσιωτάτη,
ἵπποι ἀριστοὶ διὰ τὰς ἐκδρομὰς, τέλος δὲ
ὠρχία κόρη, μεθ' ἧς ἡδύνατο νὰ διασκε-
δάζῃ, ἦσαν ἀρκετὰ δι' ἕνα ἀξιωματικὸν
τῶν δραγῶνων, ὅπως διέλθῃ εὐαρέστως
τριακοντα ἡμέρας.

Ἐν ἑλλείψει πάσης ἄλλης ἐρωτικῆς
σχέσεως θὰ κατέφευγεν εἰς τὴν βαρόνην
δὲ Φοντραίλ, ἡ εἰς τὴν κυρίαν δὲ Ρεβίλ,
ἧς εἶχεν ἤδη ἀρχίσει τὴν πολιορκίαν·
ἀλλ' ἡ Ἀγνή ἡμαῦρου πλέον αὐτάς. Ἡ-
δύνατο νὰ κράξῃ ὡς ὁ Ἀρχιμήδης βλέπων
αὐτὴν εἰς τὸ παραθύρον τῆς: Εὐρον.

Ὁ λοχαγὸς δ' Ἐστρέλ δὲν ἦτο ἐξ ἐκεί-
νων, οἵτινες ὀπισθοδρομοῦσιν εἰς τὰς ἀπο-
φάσεις των. Ἦν τουναντίον εἰς ἄκρον
ἀποφασιστικὸς, προκειμένου μάλιστα περὶ
ἔρωτος.

Ἀπῆρχετο λοιπόν ἀπὸ τῆς πρώτης ἑ-
λων κεχαραγμένον τὸ σχέδιόν του. Ἡμέ-
ραι τινὲς τῷ ἐχρειάζοντο, διὰ νὰ στήσῃ
τὴν πολιορκίαν, μία ἡ δύο διὰ τὴν ἔφο-
δον, καὶ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον θὰ διήρ-
χετο ἀπολαμβάνων τῶν τέρψεων τῆς κα-
τακτῆσεώς του.

Ἀμα ἀπεμακρύνθη τοῦ πύργου ἀνῆψε
σιγάρον καὶ διηυθύνθη ὀνειροπολῶν πρὸς
τὸ Πενοὲ.

Ἐβaine πρὸ ἡμισείας ὥρας, χωρὶς νὰ
συναντήσῃ ἄλλον τινά, πλὴν ἐνὸς ἡ δύο
φυλάκων, οἵτινες ἐβάδιζον βραδέως φέρον-
τες τὴν καρδίναν ἐπ' ὤμου.

Ἡ ἀπόστασις εἶναι μακρὰ ἀπὸ τὸ
Σαιν Ζιλδὰς εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Πενοὲ.

Τέλος ἔφθασεν εἰς τοὺς καλλιεργημέ-
νους ἀγρούς, εἶδε δὲ τὸ κωδωνοστάσιον
τοῦ χωρίου καὶ τὴν ἑπαυλιν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἦν καλὸς ἰχνογράφος.
Ἡδύνατο εὐκόλως νὰ σχεδιάσῃ τοπίον
τι ἡ οἰονδήποτε ἄλλο ἐξοχικὸν μέρος.

Πλησιάζας εἰς τὴν ἑπαυλιν εἶδε τὸν
μικρὸν Ζοσίλ, τὸν ὑπρέτην τῶν Κεραν-
δάλ, μὲ τὸ δίκρανον αὐτοῦ ἐπ' ὤμου,
ἐξερχόμενον τοῦ πρεσβυτερίου. Ἐκάλεσε
λοιπόν αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησεν:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ οἰκία τῶν Κερανδάλ,
παιδί μου;